

. Tapk savo gyvenimo šeimininku .

Kodėl žmogui taip svarbus nuoširdumas? Kodėl kiekvienas turėtų išmokti būti atviras, bent jau sau? Žmogau, kas tu bebūtum, jeigu tu dirbi samdomą darbą, už kurį tau kažkas moka pinigus, tai 99,9% tu dirbi dėl pinigų! Nesiteisink, kad tau patinka darbas, kad tau jis įdomus, kad tu jį mėgsti. Įsivaizduok, kad tu gavai palikimą 10 milijonų eurų. Ar ir toliau eitum į tą patį darbą?...

Jeigu ne – viskas tuo pasakyta. Jeigu taip – būk nuoširdus nors sau ir tavo gyvenimas pradės keistis į gerą pusę. Bijodami būti nuoširdūs, žmonės vaidina labai dvasingus, idealistus, nekreipiančius dėmesio į materialinę gerovę...

Atsakyk dabar pats sau į tokį klausimą: Štai prieina prie tavęs Jėzus. Dabar, šiandien. Tu žinai, kas jis, žinai, kaip jis gyvena, kuo užsiima. Tu žinai, kokius stebuklus Jis daro... Taigi, prieina prie tavęs Jėzus ir sako: „sek paskui mane“. Ar sektum? Ar paliktum savo jaukius namus, prabangią buitį, mielus draugus, prestižinį, gal net įdomų darbą?...

Ne ne, nesibaimink, šiandien niekas prie kryžiaus nekaltų nei Jo, nei tavęs. Tiesiog jūsų gyvenimas dabar būtų klajonės iš kaimo į kaimą, nuo trobos prie trobos, su nakvynėm, kur priims, su valgiu, ką duos... Aišku, gali kas nors apspjaudyti ir neįsileisti (ar mielai įsileidi į namus Jehovos liudytojus, krikščionis, lūpdažių platintojus?), gali kažkas užsiundyti šunis...

Tik nemeluok sau!... Žmogaus gyvenimas unikalus. Kiekvieno iš mūsų! Man atrodo nedovanotina klaida leisti kitiems žmonėms tvarkyti mano gyvenimą, jo minutes, valandas, dienas... Naudoti jas savo interesams... Manau, kad teisingiausia gyvenimą naudoti savo tikslams. Pačiam rinktis savo gyvenimo kelius, džiaugtis galimybe **pačiam kurti savo likimą**. Kas man gali būti svarbiau už mano gyvenimą? Kas geriau už mane gali pasirūpinti, kad kuo mažiau žmonių būtų linkę spręsti už mane, ką aš turiu daryti? Tai reikia patirti. Tik patyrę tai galėsite įvertinti, kaip puiku gyventi, kai pats gali spręsti kada ir kur eiti, ką daryti. Tik tada gali suvokti, koks puikus, koks įdomus, koks pilnavertis gali būti gyvenimas.

Tik tada, kai tu suvoki, jog nebenori būti kažkieno manipuliacijų auka, kai vėl atsiranda noras (o vaikystėje juk mes visi jį turėjome) pasipriešinti toms manipuliacijoms, tu žengi pirmą žingsnį į išsilaisvinimą. Ir tik žengęs tą žingsnį, gal dar porą, ta kryptimi, tu supranti, kad **aukos problema yra ji pati**, o ne tie, kas ją valdo, kas ja manipuliuoja, kas ja naudojasi. Tik tada pradedi suprasti, kad tik

menki žmogeliai (šudros, neliečiamieji, vergai...) priversti prašyti leidimų savo veiksmams, atsiklausti, prieš kažką darydami... O vergystė niekada nieko gero nedavė... Neveltui sakoma, kad poelgis gimdo įprotį, įprotis gimdo charakterį, o charakteris – likimo pamatas. Oi neveltui...

Pasistenkite kuo mažiau turėti reikalų su tokiais, kurie nori jus pakeisti, perauklėti pagal save. Visada geriau su tais, kurie priima jus tokius, kokie esate. O čia, žiūrėk netyčia, pats nepastebėdamas, niekieno neverčiamas, tiesiog pa-puo-lęs į gerų žmonių kompaniją, pradedi keistis. Tampi geresnis, sava-ran-kiš-kesnis, atsakingesnis. Tampi laisvu tarp laisvų...

Kalbame seminare su studentais, būsimais vadovais (?!?) apie tai, ar sun-kiau uždirbti didelius pinigus, ar mažus. Užduodu vieną – kitą klausimėlį. Atsakę į juos, studentai padaro išvadą, kad lengviau uždirbti didelius pinigus. Iš pradžių su tuo lyg sutinka ir jų dėstytoja, dalyvavusi seminare. Tačiau man baigus pokalbį su studentais, dėstytoja, apibendrindama mūsų seminarą, vėl pradeda studentus įtikinėti, kad norint uždirbti daug, **reikia daug ir sunkiai dirbti**, kad **niekas lengvai nesigauna**

... Nebeturiu laiko, o gal ir noro, kartoti tuos pačius klausimus, kad vėl jie patys sau rastų teisingą atsakymą į jau atsakytą, bet dėstytojos sujauktą klausimą...

Važiuodamas namo, automobilyje įsijungiu radiją. Protingi žmonės kalba apie tai, kad labai trūksta savarankiškų, atsakingų žmonių, labai trūksta lyderių, galinčių vesti paskui save silpnesnius... Vis neduoda ramybės mintis apie tuos studentus, apie jų dėstytojus. Kodėl ta dėstytoja taip stengėsi studentams vėl sujaukti išsiaiškintą klausimą? Kodėl pasistengė juodai uždažyti pačių studentų surastą gerą ir tikrai naudingą atsakymą?...

Esmė yra ta, kad **dėstytoja pati nemo** **ka lengvai uždirbti tiek, kiek jai reikia**. Ji pati priversta kas rytą nenorom keltis, eiti į pakankamai atsibodusį darbą, pasakoti studentams tai, ką pasakojo prieš metus, prieš du ir prieš penkis... Ir jei ji pripažins tą akivaizdžią tiesą, kad pati nesugeba susitvarkyti savo gyvenimo taip, kaip norėtų, tai kas benorės iš jos mokytis? Kam bus įdomios ir reikalingos tos jos iškaltos netikusios „tiesos“, kurios nuveda... ne ten, kur nori?

Ar norėtų laisvi žmonės, kad juos mokytų vergai? Ko gali vergas išmokyti laisvą žmogų?... Tik vergauti... Gal sakysite, kad ir vergas gali mokėti gerą amatą, būti kažkokios srities geras specialistas?...

Sutinku.

Bet kur jį nuvedė tas geras amatas? Į vergystę!... Vadinasi, kažkas su juo visgi ne taip. O juk žmonės iš mokytojo mokosi ne vien tik amato. Mokiniai iš mokytojo mokosi jo manierų, jo elgesio, jo gyvenimo būdo! Mokiniai iš mokytojo mokosi to, ko jų negali išmokyti tėvai... Negi kitaip jie atiduotu savo vaikus auklėti svetimiems?...

Visi žinom populiarų posakį: „Su kuo sutapsi, toks ir pats tapsi“. Nepatenkintų, nuolat besiskundžiančių, kaltinančių kitus, piktų vergų aplinkoje sunku išlikti laisvu, savimi pasitikinčiu, laimingu žmogumi...

Net pasaulio čempionai turi savo trenerius, kurie juos moko, pataria. Nori būti laisvu, laimingu, turtingu žmogumi, kuo daugiau būk tarp tokių, kad turėtum iš ko pasimokyti, kad turėtum iš ko imti pavyzdį. Pagaliau, kad tave suptų ne tokie, kurie tyčiotųsi iš kiekvienos tavo drąsesnės svajonės, o pritartų, padrąsintų.

Kada tu esi tarp bendraminčių, nejučia užsikreiti mintimi, kad **ir aš galiu**. Vienas tai padarė, kitas, kodėl aš negalėčiau tai padaryti? Jau vien tokia mintis verta tūkstančių!

AŠ GALIU!!

Sakykim, tu tuo patikėjai. Patikėjai, kad „GALIU“. Kas toliau?

Kitas etapas turėtų būti neatidėliojama praktinė veikla, įgyvendinant tai, ko tu nori, kuo patikėjai. Imtis atlikti tai, ką žinai, kad GALI atlikti, kol sutikti nevykėliai, vergai vėl tavęs neįtikino, kad „**nie ko iš to neišeis**“, kad „**aukščiau bambos neiššoksi**“

...

Reikia veikti ir vengti neigiamos aplinkos. Kuo daugiau būti palaikančioje aplinkoje. Kuo daugiau bendrauti su teigiamais žmonėmis, mokytis iš jų, bendradarbiauti su jais.

Kodėl?... Todėl, kad mokytis iš savo klaidų daug brangiau. O juk teks įveikti netrumpą kelią. **Tai SAVĖS PAŽINIMO IR KEITIMO kelias.**

Mūsų organizacijos, visos galingos sistemos užduotis, padėti norintiems pakeisti save, susikurti sau geresnį, turtingesnį, prasmingesnį gyvenimą.

Jeigu žmogus nenori keistis, jeigu jis įsitikinęs, kad jis ir taip geras, tik kiti aplinkui blogi, trukdo jam gyventi, tokiam padėti praktiškai neįmanoma, kol jis pats to nepanorės. Tokiam padėti gali tik rimti gyvenimo sunkumai ir kančios.

Kaip sužinoti, kad žmogus tikrai nori? Kaip įsitikinti, kad jis tikrai nusiteikęs mokytis, pasiruošęs keistis? Kaip tokį atskirti nuo eilinio, pilko pilkos minios atstovo, kuris nori viską GAUTI veltui, pats nepakrutindamas nė piršto?

Kaip pamatyti, kad jis tikrai linkęs ne kaltinti kitus dėl savo nesėkmių, bet rimtai mokytis, keistis, pats siekti gerų rezultatų?

Geriausias indikatorius – pinigai. Jeigu žmogus moka pinigus, vadinasi jis tikrai nori. Kuo labiau nori, tuo daugiau jis pasiruošęs už tai sumokėti... Sakot; neturit pinigų, nė tų kelių šimtų litų pradžiai? Paskaitykit knygą „Juozas iš Lieplaukės“. Atkreipkite dėmesį į tai, kas rašoma 276 – 278 psl. Gal jūsų nuomonė tuo klausimu pasikeis... [šią knygą galima užsisakyti per mane]

Ir dar vienas labai svarbus pastebėjimas. Didelė dalis žmonių, supratusių, kad gyvenimo prasmė – tai kažkas daugiau, nei pavalgyti ir pamiegoti, lyg ir imasi kažkokių žygių, vedančių tobulumo link. Jie skaito ezoterinę literatūrą, mokosi jogos, Rei-ki, NLP... Deja, tai dažniausiai veda į klystkelius, atitolina nuo tikro, visapusiško augimo.

Reikėtų būti budriems ir pasitikrinti; ar tu tikrai augi, kaip asmenybė, ar tau tik atrodo, kad augi. Gal tai tik tavo įsitikinimas, kad kažką supratai, kad eini teisingu keliu. Kaip patikrinti?

Yra vienas labai paprastas būdas: Tikrinkite save, savo realybės suvokimą, savęs ir kitų žmonių pažinimą irgi **pinigų pagalba. Tikrinkite pagal tai, kaip lengvai pas jus ateina pinigai.** Taip taip, jau žinau, kad dalis skaitytojų nenorės su tuo sutikti, prieštaraus, kad jiems pinigai nesvarbu, kad jų siekiai kilnesni, kad jie trokšta dvasinės tobulybės ir nenori vergauti pinigams...

Prieš kelias dienas bendravau su vienu protingu, labai apsiskaičiusiu vyru. Jis tikrai labai daug žino, gali papasakoti daug įdomių dalykų, bet pats skundžia-si, kad darbdaviai mažai moka, kad negali nusipirkti norimų knygų, nuvažiuoti į toliau vykstančius įdomius seminarus. Pagaliau, net savo vaikams negali nupirkti to, ko jiems labai reikia. Jo mašina sena, dažnai genda, tad daug pinigų ir laiko tenka skirti jos remontui.

Kai paklausiau, kas jo nuomone daugiau galvoja apie pinigus: milijonierius, darbinei veiklai skiriantis tik keliolika valandų per savaitę, ar jis, kas-dien dirbdamas po 9 -:- 10 valandų ir vis galvojantis, kaip uždirbti daugiau pinigų. Ką daryti, ar gavus atlyginimą pirma nupirkti vaikams reikalingas knygas, dra-bužius, ar pakeisti automobiliui padangas, kad nebereikėtų mokėti baudas?...

Tas vyras vengė tiesaus atsakymo į mano klausimą kas labiau vergauja pinigams, bet labai rimtai aiškino, kad **jis viską labai gerai supranta, kad jis pasirinko KITOKĮ tobulėjimo kelią...**

Tai iliuzinis kelias. Labai teisingai Aras Blinda savo knygoje „Juozas iš Lieplaukės“ aiškina, kad „...žingsnis tobulumo link turi konkrečiai ir pastebimai keisti tavo gyvenimą. Keisti gyvenimą, o ne kalbas ar nuomones apie jį...“

Tikrinkite savo pažangą laisve ir pinigais. Sugebėjote sukurti verslą, kuris duo-da geras pajamas ir nereikalauja daug jūsų laiko ir pastangų, vadinasi išmokote kurti ir palaikyti gerus tarpusavio santykius su kitais žmonėmis, su verslo partneriais, klientais. Tokiu atveju jūs tikrai sugebėjote užkopti ant aukštesnio savęs ir pasaulio supratimo laiptelio. Padvigubinote savo

mėnesio pajamas, sumažindamas tam skiriamą laiką – pasilypėjote dar aukščiau.

Kai jau tikrai pasieksite tokį suvokimo lygį, kad tikrai turėsite **pakankamai ir pinigų, ir laisvo laiko jiems išleisti**, pakalbėsime ir apie aukštesnius laiptelius. Tačiau kalbėti apie tai, kol kiauros kelnės ir tuščias pilvas – tai tušti, beprasmiškai plepalai.

Nekantriausieji gali pasakyti; anoks čia pasiekimas – pusę metų mokytis, dirbti ir tik padvigubinti mėnesio pajamas ar išlaisvinti nuo darbų kelias savo gyvenimo valandas per savaitę. Tokiems siūlyčiau paklausti savęs; o **koks yra mokymosi visą semestrą universitete ar kolegijoje rezultatas?...**

Ne vienas ima aiškinti (kaip ta aukščiau minėta dėstytoja), kad jei būtų taip lengva, taip paprasta, visi būtų milijonieriai...

Tai kodėl tiek daug žmonių nepatenkinti savo uždarbiu, darbo sąlygomis, nepatenkinti savo gyvenimu? Kur paslėptos tos didžiausios kliūtys į gerą, įdomų, laimingą gyvenimą? Kaip pagaliau jas įveikti?

Pati didžiausia kliūtis – mažas tikėjimas, kad AŠ VERTAS, AŠ GALIU! Patyriau ant savo kailio...

Buvo užbaiginėjama rašyti knyga „Juozas iš Lieplaukės“. Reikėjo parašyti recenziją. Perskaičiau, puoliau įrodinėti, kad tos įžvalgos apie konservuotas mintis... (žr. 267psl.) Kad skaitytojais sakys, jog tai nesąmonė, kad nėra ko gąsdinti žmonių tokiom neaiškiom „pranašystėm“... Kol Juozas (tikrasis jo vardas kitoks), pirštu prikišamai neįrodė, kad to reikia, niekaip nenorėjau sutikti...

Ką; ir jus visus, ir iš gatvės šimtus, tūkstančius žmonių nuvežti, parodyti, duoti pačiuopinėti, atsikąsti kitokio gyvenimo, kitokio požiūrio, kad patikėtumėte? O gal lengviau, pigiau ir paprasčiau (kol nesat pakankamai turtingi, kad galėtumėte užsimokėti už brangias keliones), atvežti vieną kitą žmogų, mačiusį, čiupinęjusį, patikėjęsį?...

Patikėkit jais, darykit kaip jie moko. Patikėkit avansu, – praturtėsit – galėsit pačiupinėti, atsikąsti... įsitikinsit patys.

Skaitykit Bilo Kveino (Bill Quain) knygelę „Prosumerio galia“. Jos elektroninį variantą **galite rasti čia**.

Skaitykit knygą „Juozas iš Lieplaukės“. Dar kartą skaitykit. Ir dar... Ženkit tuos paprastus, knygoje surašytus devynis žingsnius. Kas nors neaišku – klauskit, per sunku – prašykite pagalbos. Padėsime kiekvienam tikrai norinčiam. Patikėsit, pajudėsit – už metų turėsit papildomas pajamas bent kokius 1000€ per mėnesį, tam skirdami tik keliolika valandų per savaitę. Nepatikėsit... turėsit tai, ką turit, ką turi milijonai nieko apie tai negirdėjusių, arba girdėjusių, bet nepatikėjusių.

Kas duos garantiją?... Aš! Tie, kurie jau patikėjo anksčiau, kurie išbandė, kurie jau kažką pasiekė, kurie sudėjo savo patirtį į knygas, kad jums būtų lengviau patikėti... O kokias garantijas praturtėti turi tie, kurie išvažiuoja uždarbiauti į Angliją ar Ispaniją? Sumoka tūkstančius už kelionę...

Čia nereikia niekur važiuoti, rizikuoti. Čia ir kainuoja mažiau. O uždarbis toks pat, kaip japonui ar amerikoniui. Ir ne juodadarbio, pastumdėlio atlyginimas... Čia už tą patį darbą mokama visur vienodai, nesvarbu, ar tai būtų Anglija, ar Vokietija, ar Australija. Jeigu tai tinka tiek mokslų daktarui iš Vokietijos, tiek valytojai iš JAV, kodėl tai turėtų netikti Laimiui iš Lieplaukės ar Vytautui iš Varėnos?

Susiraskit ir paskaitykit Og Mandino „Didysis pasaulio prekiautojas“, Georg S. Clason „Turtingiausias Babilono žmogus“.

Pamirškite radijo ir televizijos laidas apie smurtą, apie negerus, sąmonę nuo--dijančius dalykus. Neskaitykite laikraščių, kuriuose daug neigiamos infor-macijos. Nesiklausykite, nedalyvaukite pokalbiuose apie ligas, apie tai, kaip sunku gyventi. Kuo daugiau bendraukite su teigiamai mąstančiais, gerai nusiteikusiais žmonėmis. Jūsų gyvenimas greitai ir pastebimai ims keistis.

Tik jūs patys galite nuspręsti su kuo jums pakeliui. **Išdrįskite norėti daug. Išdrįskite patikėti,**

kad jūs to verti. Tapkite savo gyvenimo šeimininkais.

[Antanas Jokubavičius](#)

//